

НЕДІЛЯ 2-га ВЕЛИКОГО ПОСТУ (Цикл В)

Історія, про яку розповідає нам читання з Буття, очевидно, є прообразом того, що мало статися з Ісусом Христом. Ісаак - єдиний син Авраама, так само як Христос - єдиний син Отця. Бог запитує Авраама про те, що він сам згодом зробить. Авраама спонукають очікувати більше, ніж він може побачити. Проте він не хоче ні в чому відмовити Богові. Але Бог не дозволяє цій жертві досягти кульмінації. Натомість він не перешкоджає розп'яттю Ісуса, хоча Ісус в Оливному саду благає: "Отче, якщо можливо, нехай ця чаша мине мене".

Ісаак також з'являється в духовному читанні як знак того, що ми повинні бути готові все віддати Богові. Одного разу святий Ігнатій роздумував над тим, чого б йому найдорожче коштувало в його серці, якби Бог раптом зажадав від нього чогось в якості остаточної і найвищої жертви любові. І, роздумуючи, він зрозумів, що більше, ніж себе, він любить Товариство, яке він заснував. І він сказав: "Якби Бог зажадав від мене Товариства, якби він захотів знищити цю спільноту, яку я заснував, щоб догодити йому, якби він зажадав цього від мене, можливо, моє серце, отримавши звістку про його смерть, ще чверть години було б неспокійним... але потім Бог запанував би над цим почуттям". Ісаак вчить нас, що ми повинні бути готові віддати все, не втрачаючи віри і не дозволяючи нашій надії анітрохи зменшитися.

Ми можемо бути готові відмовитися від багатьох речей, але дещо, те, що нам найдорожче, ми можемо залишити для себе. Йдеться про те, щоб не відмовити Богові жодної частини нашого серця. Вміти сказати Йому: "Я весь твій, моя радість - бути для тебе".

Але, зауважте, мова не йде про те, щоб задобрювати Бога-сади́ста, який потребує компенсації, тому що він розгніваний і хоче, щоб йому відшкодували його права. Бог хоче, щоб вогонь Його любові засяяв у нас повною мірою. Це те, що ми бачимо в сьогоднішньому Євангелії. Апостол Павло говорить, що Бог "не пощадив Сина Свого". І в Євангелії ми чуємо це твердження Отця: "Це мій улюблений Син". Це не суперечливі твердження. Син показує у преображенні передчуття слави, яку Бог хоче обдарувати всіх тих, хто спасений хресною жертвою. Наше життя, покликане до святості, має бути преображене Христом. Для цього нам показано шлях, який є хресною дорогою.

Коментуючи довіру Авраама, Августин каже: "Правильно, що ми довіряємо Богові ще до того, як він щось заплатить, бо він не може брехати чи обманювати. Тому наші батьки довіряли Йому. Так само Авраам. Він ще нічого не отримав від Бога, але повірив, коли Бог дав йому обітницю. Ми ж, з іншого боку, хоч і отримали так багато, але ще не довіряємо Йому".

Сьогоднішнє читання також спонукає нас до роздумів про серце Марії. Вона, як Мати, повинна була віддати свого Сина за нас, і вона супроводжувала Його в тому жертвоприношенні, яке змінило долю світу. Нехай же вона, як і її Син, супроводжує нас на дорогому шляху цілковитого віддання себе Богові.